

Nr 481

Av herrar **Hansson** i Önnarp och **Hansson** i Skegrie, *angående ersättning till bilägare för dem vid trafikolyckor utan eget vållande tillskyndad skada eller förlust.*

Trafikförsäkringen utgör en garanti för att den som äger rätt till skadestånd av det försäkrade motorfordonets ägare, brukare eller förare också kommer i åtnjutande av skadeståndet.

Emellertid inträffar det i den moderna motortrafiken en del trafikolyckor, där bilägaren visserligen är berättigad till skadestånd men inte har någon möjlighet att uttaga skadeståndet. Det gäller sådana tillfällen, då den ersättningsskyldige — en mopedförare, cyklist eller gående — saknar medel och inte heller har någon försäkring, som kan betala skadeståndet. Trots att bilägaren således i dessa fall är lagligen berättigad till skadestånd, får han i realiteten själv bära den skada och förlust, som uppkommit för honom till följd av en trafikolycka, orsakad uteslutande genom annan trafikants vårdslösa uppträdande.

Vidare inträffar i den moderna trafiken en del olyckor, som inte har sin orsak i vårdslöshet eller försummelse av någon trafikant utan föranletts av omständigheter utanför trafikanternas rådighet. Det kan gälla att en cyklist råkar till följd av halkan köra omkull på kort avstånd framför en bil, en häst råkar i sken, hemdjur tar sig ut på landsvägen o. s. v. I dessa och liknande situationer företar bilföraren ofta en plötslig undanmanöver i syfte att undvika en olycka, men det händer inte så sällan, att vid ett sådant räddningsförsök bilföraren blir skadad och bilen svårt ramponerad. Även passagerare i bilen kan komma till skada. Vid sådana tillfällen äger bilägaren eller passagerare som skadats i regel inte rätt till skadestånd, ehuru bilägaren genom sitt rådiga handlande sökt undvika en svårare olycka. Bilägaren får också här själv bära den skada och förlust, som uppkommit för honom till följd av räddningsmanövern. Skulle bilägaren vid händelser av detta slag till äventyrs någon gång vara lagligen berättigad till skadestånd, brukar det inte vara möjligt att utfå skadeståndet på grund av den ersättningskyldiges bristande förmåga att betala.

Under senare tid har inom ett och samma landsfiskalsdistrikt förekommit två fall, då bilägaren i här redovisade situationer tillskyndades en betydande förlust. Vid det ena tillfället råkade en äldre man cykla omkull i halt väglag strax framför en bil med påföljd att bilföraren styrde i diket och därigenom lyckades förekomma en allvarlig olycka. Bilen skadades för

ungefär 1 500 kronor och den förlusten fick bilägaren själv bära. I det andra fallet cyklade en person i 70-årsåldern från en biväg ut på huvudled utan att iakttaga stopplikten. En bilförare på huvudled valde att styra i diket och offra bilen hellre än att köra på cyklisten. Bilägarens förlust genom räddningsmanövern uppgick till ca 1 200 kronor.

Under återopande av det anförda hemställer vi,

att riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t begära skyndsamt utredning om lämpliga åtgärder för att i här redovisade fall bereda bilägare ersättning för dem vid trafikolyckor utan eget vållande tillskyndad skada eller förlust.

Stockholm den 26 januari 1956

Stig F. Hansson

i Önnarp

Nils G. Hansson

i Skegrie
